

סיפורי

מעשיות גליון

לשלחן השבת

פרשת
וארא
כ"ח טבת שנת תשפ"ב
לפ"ק
שנה 3, גליון 12
(64)

יִצְחָאֵלְאֵלֹהֵי עַל יְדֵי מִסְדָּוֹת הַיַּיִל הַקּוֹדֵשׁ הַרְסֵלֶם

להשם יתברך אומרים לו ליסע, כמו שכתוב (שמות יד, טו): מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו, כלומר כשאדם נתון בצרה רחמנא לצלן הצרה הכי גדולה היא אם הוא מתייאש, הוא מחליט שהוא כבר אבוד, הוא שר לעצמו "אני בצרה", "אני בצרה"; האדם חייב להפסיק לחשוב מהצרה שלו, הוא חייב לנסות להתחיל ללכת, "אבל אני הרי לא יכול ללכת" - בוודאי יש כן דרך ללכת, ואם תעמוד ותצעק בוודאי לא יהיה כלום.

מה הבעיה של לצעוק להשם?

ואם תשאל, רבינו הרי לימד אותנו לדבר תמיד אל השם ולבקש ממנו כל מה שצריכים בשפה הפשוטה שלנו, אם ככה מה הבעיה לעמוד ולצעוק להשם? אלא כבר שוחחנו הרבה פעמים מזה; כשרבינו היה בדרך לארץ ישראל הסמ"ך מ"ם לא רצה שרבינו יגיע לארץ ישראל [כפי שהיו לכל הצדיקים מניעות גדולות כשהם רצו לנסוע לארץ ישראל, הבעל שם טוב הקדוש זכותו יגן עלינו כמעט נהרג בדרך, ולמעשה הוא באמת לא הגיע לארץ ישראל, רבינו כן הגיע למעשה], באמצע הדרך פרצה רוח סערה ביים, והאנשים באנייה התכוננו למותם, אף אחד לא האמין שהם יוכלו להישאר בחיים, כל אחד בכה וצעק להשם, אבל רבינו ישב בשקט כל הזמן, אנשים ניגשו אל רבינו ושאלוהו למה הוא שותק בעת צרה גדולה כל כך, אבל רבינו לא ענה להם כלום.

האנייה מתהפכת רק בגללכם

אבל היתה שם אשתו של הרב מחאטין, שהיא היתה אשה מלומדת, והיא בכתה וצעקה, היא הגיעה לרבינו והתחילה לצעוק: "אתם יושבים פה ככה בשקט בזמן שהאנייה מתהפכת, מה קורה איתכם?!" והיא קיללה את רבינו, אמר לה רבינו: "יתכן שהאנייה מתהפכת רק בגללכם, אם לא הייתם צועקים היתה הסערה נעצרת" (שבחי הר"ן, סדר הנסיעה שלו לארץ ישראל, סימן יד).

את זה גם מאוד קשה להבין, מה קורה פה, רבינו הוא הרי זה שאומר שאסור להרפות, צריכים להתפלל ולצעוק להשם יתברך, ופה אומר רבינו לאשה ההיא שבגלל הצעקה שלה יש סערה? עוד יותר קשה להבין כשרואים (שבחי הר"ן שם, סימן כא) שלאחר זמן מה כשרבינו שוב היה על האנייה, אז רבינו כן ביקש מהשם שהסערה תיפסק והאנייה לא תתהפך.

איבוד עשתונות עושה רק יותר גרוע

אלא יש שני דברים, יש לבקש מהשם "רבונו של עולם תעזור שהאנייה לא תתהפך" - את זה רבינו כן עשה, ואת זה

בשבת קודש פרשת וישלח, שנת תשפ"א לפרט קטן, שבת ראש הישיבה שליט"א בווייליאמסבורג יע"א; בבוקר לאחר תפילת שהרית בקידושא רבא המשיך ראש הישיבה את השיעור בספר הקדוש 'סיפורי מעשיות', מעשה יא, מבן מלך ובן שפחה שנתחלפו.

תקציר

רבינו מספר, שבן המלך ובן השפחה נחלפו, את בן המלך האמיתי גרשו, והוא נשבר מאוד, "למה השם עשה אתי דבר כזה, ממה נפשך, אם אני בן מלך - למה אני מגורש, אני הרי צריך להיות עכשיו בארמון, אני צריך עכשיו להיות מלך; ואם אני לא בן מלך - אני גם לא צריך לברוח מהבית", הוא נהיה מאוד בכעס, היו לו קושיות על האמונה רחמנא לצלן, וזה גרם לו שהוא נפל כל כך, עד שהוא התחיל לשתות וללכת למקומות של זוהמה וכו' וכו'.

ממשיך רבינו ז"ל ומספר:

פַּעַם אֶחָת הָיוּ אוֹמְרִים לוֹ בְּחֵלוֹם: אִם אַתָּה רוֹצֵה לְחוּם עַל עֲצֻמָּה, תַּעֲשֶׂה כֵּן!¹

כפי שכבר ראינו שבוע שעבר בסיפור שהוא חלם שיש לו דרך לצאת מהבעיות שלו, שילך ליריד העומד להתקיים במקום פלוני, ביום פלוני, והרווח שיזדמן לו ראשון - שיקבל את זה.

וְהִכְרַח לְקַיֵּם אֶת הַחֵלוֹם. וְהִלֵּךְ וְנָתַן מוֹתֵר הַמַּעוֹת שֶׁהָיָה לוֹ עֲדֵין עַל הָאֲכֻסָּנָיָא, גַּם הַמְלַבּוּשִׁים חֲשׂוּבִים שֶׁהָיָה לוֹ הֵנִיחַ גַּם-כֵּן עַל הָאֲכֻסָּנָיָא. וְהוּא לָקַח לְעֲצֻמוֹ מְלַבּוּשׁ פְּשוּט שֶׁל סוֹחְרִים, כְּגוֹן (אֲפִינְטִישֶׁ) וְנָכַע עַל הַיְרִיד. וְכָא לְשָׁם.

לא להישאר בצרה

זהו לימוד חשוב לכל אחד להשתמש בו בחיים, כשיש לאדם בעיות שלא ישאר בצרה שלו אלא שימשיך הלאה, הוא חייב לנסות לצאת מהצרה שלו, כפי שמפרש רבינו את הפסוק (שמות יד, טו) "ויאמר ה' אל משה, מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו", השם יתברך אמר למשה רבינו: "למה אתה צועק אלי? תגיד לבני ישראל שיתחילו לנסוע!" כשלוּמְדִים את הפסוק קשה להבין: מה פירוש "למה אתה צועק אלי?" - וכי מה אעשה? כשאדם בצרה הוא הרי צריך לצעוק להשם, וכי מה יעשה כשהוא נמצא בצרה? עוד קשה להבין, מה הפירוש "ויסעו" - לאיפה אסע? זאת הרי הבעיה שלי, שאין לי לאיפה ללכת, מצד אחד הרי נמצא הים, ומהצד השני עומדים המצררים ויורים חיצים?

לצעוק בוודאי לא יעזור כלל

אלא אומר רבינו (ליקוטי מוהר"ן חלק א', סימן קצח): "כשאחד צועק

רבינו מחדיר בנו שגם נעשה זאת כשאנו נתונים בצרה, לעומת זאת יש מושג שאדם מאבד עשתונות, הוא צועק מחוסר אונים, זה לא טוב, צעקה מתוך איבוד עשתונות עושה רק יותר גרוע.

אתם חייבים להתחיל ללכת

לכן אמר השם יתברך למשה "מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו" אתם צועקים מחוסר אונים, אתם חייבים להתחיל ללכת. וזה היה הסיפור אצל רבינו על האנייה, בנסיעתו לארץ ישראל, כל הציבור צעק מתוך חוסר אונים, זה הפריע לרבינו.

העצה היא לא לשבת ולצעוק

זאת היתה הבעיה של בן המלך, הוא באמת היה בצרה גדולה, לקחו אותו בילדותו והחליפו אותו, עשו לו את כל סוגי הרשעות ועכשיו הוא צריך להתגלגל ברחובות, אבל הפתרון בשבילו הוא לא לשבת ולצעוק "החליפו אותי", "רדפו אותי", הרסו לי את החיים", אלא העצה היא שהוא יעשה משהו, לך ליריד, תעשה משהו, מלעמוד ולצעוק לא תרוויח כלום.

לצעוק ולהשתולל זה לא תפילה

כל אחד יכול למצוא את עצמו בסיפור הזה, כל אחד עם העבר הקשה שהוא עבר; רבינו מלמד אותנו, שלצעוק ולהשתולל זה לא תפילה, זה סתם לצעוק מתוך איבוד עשתונות, תתחיל לעשות משהו, סע ליריד, לך תקנה סחורה; לכן השכים בן המלך בבוקר ללכת ליריד.

ופגע בו כוחר אחר, ואמר לו: רצונך להשתפר באיזה עבודות? השיב לו הן. אמר לו: אני צריך להוליך בהמות, תשכיר עצמך אצלי? והוא לא היה לו פנאי לישוב את עצמו בזה, מחמת החלום הנ"ל. וענה ואמר תקף הן! והפותר שכרו תקף. ותקף התחיל לשמש עמו ולצוות עליו, כדרך האדון על משורריו. והוא התחיל להסתפל בעצמו: מה עשה? כי בודאי אין ראוי לו עבודת בזה, כי הוא איש רך, ועתה יצטרך להוליך בהמות ויכרח לילך רגלי אצל הבהמות.

זה היה מאד קשה בשבילו, ראשית כי הוא הרי היה בן מלך, הוא היה עדיין בטבעו, וגם בגלל שמעולם עוד לא היתה לו עבודה, הוא עוד אף פעם לא עבד, הוא היה משתכר והולך המטונפים, אדם שיש לו עבודה צריך לקום, אם הוא מאחר שואלים אותו "איפה היית?" לכן היה לו מאוד קשה להתחייב לעבודה.

אך אי אפשר להתחרט. והפותר מצוה עליו כדרך האדון. ושאל את הפותר: איך אלך לבדי עם הבהמות? השיב לו: יש עוד רועים מוליכי בהמות שלי, ותלך עמם. ונתן לו לידו איזה בהמות שיוליכם, והוליכם הויץ לעיר. ושם נתקבצו יחד שאר הרועים המוליכים הבהמות, והלכו יחד. והוליך את הבהמות. והפותר היה רוכב על סוס, ותלך אצלם. והפותר היה רוכב באכזריות וכנגדו היה באכזריות, יותר מאד. והוא היה מתפחד מאד מאד מן הפותר, מחמת שראוהו באכזריות גדול כנגדו, והיה מתירא פן יכה אותו הפאה אחת במקלו וימות תקף (הינו כי מרב דקותו כי היה איש רך מאד על בן נדמה לו בן) והיה הולך עם הבהמות והפותר אצלם. ובאו לאיזה מקום, ולקחו השק שמנח בו הלחם של הרועים, ונתן להם (הפותר) לאכל. ונתנו לו גם כן מלחם זה, ואכל.

אחר-כך היו הולכים אצל יער עב מאד. (הינו שהאילנות הם רצופים ותכופים מאד זה אצל זה) והלכו ותעו שתי בהמות מהבהמות של זה הבן שנעשה רועה אצל הפותר הנ"ל. וצעק עליו הפותר, והלך אחריהם לתפסם, והם פרחו יותר. ודרך אחריהם. ומחמת שהיער היה רצוף ועב, תקף בשנכנס לתוך היער לא ראו זה את זה, ונתעלם מעיני החברים שלו מיד. והוא היה הולך ודרך אחרי הבהמות, והם בורחים. ודרך אחריהם הרבה עד שבא לתוך עבי היער. ונתישב: בין כך ובין כך אמות. כי אם אשוב בלי הבהמות, אמות על ידי הפותר. כי היה נדמה לו, מחמת פחד שהיה לו מן הפותר, שימית אותו כשישוב בלי

הבהמות. ואם אהיה כאן, גם בן אמות על ידי חיות שביער. ולמה לי לשוב אל הפותר? כי איך אוכל לבוא אליו בלי הבהמות, כי היה לו פחד גדול ממנו. והלך ודרך יותר אחרי הבהמות, והם בורחים. בתוך כך נעשה לילה. ודרך בזה עדין לא עבר עליו, שיצטרך ללון יחידי בלילה בתוך עבי היער בזה. ושמע קול נהמת החיות שהומים כדרךם. ונתישב פדעתו, ועלה על איזה אילן וילן שם.

תספס על עץ

כשאדם מרגיש שהוא כבר גמור, הוא כבר שומע את שאגות החיות, הולכים להרוג אותו, הוא נכנס בפחד, יש עבורו עצה "תספס על עץ". מוהרא"ש כותב (נהרי אפרסמון) העץ זה הצדיק, כמו שכתוב (תיקוני זהר, תיקון ו): "עץ דא צדיק"; כשאדם רואה ש'כלו כל הקיצין', כל כך מר לו - אז הוא הולך לצדיק, אז הוא לוקח את העצות של הצדיק שעוזר לו לצאת מכל הצרות.

לקיים את העצות של רבינו

השם יתברך עזר שהתקרבו לרבינו, צריכים לדעת שזה לא מספיק שאנחנו מקורבים לרבינו, אלא צריכים לקיים את העצות של רבינו. היה חסיד ברסלב רבי ישראל בער אודסר זכרונו לברכה, הוא היה גר בטבריה ורדפו אותו שם מאוד, לכן הוא תמיד היה שבור; הוא היה תלמידו של רבי ישראל קארדונער זכרונו לברכה, שהיה חסיד ברסלב, צדיק גדול, ובכה לפני רבו שהוא מאוד שבור, אמר לו רבי ישראל: "אתה יודע מה ההבדל בינינו? שנינו יודעים מרבינו, אלא שאתה יודע מהעצות של רבינו, אבל אתה לא משתמש בהן, ואני יודע מהעצות ואני משתמש בהן".

הוא תמיד היה שמח

בספר ישראל סבא [שכתב רבי ישראל בער] רואים כל מה שרבי ישראל קארדונער עבר בחייו, הוא היה אדם לא בריא וכו', אבל הוא תמיד היה שמח, לכן הוא אמר לר' ישראל בער, שנינו יודעים מכל העצות, העצה של התבודדות, העצה של שמחה, של לחפש טוב עצמו, אבל אתה לא משתמש בזה.

הטיפול הכי חזק

כשאדם שבור הולך להשיח את הלב אצל מטפל, הפסיכולוגים הכי גדולים לא ידעו להגיד לו את העצה הכי פשוטה של רבינו, שזה הטיפול הכי חזק, שאדם יחפש בעצמו את הדברים הטובים (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רפב), והכוונה היא לא סתם לחפש, אלא צריכים לחשוב מזה, להודות להשם על זה, ולהגיד את זה לעצמו - ואז האדם יצא מכל הכאבים שלו.

ביום רעה ראה

רבינו הקדוש אומר (ליקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן לג, אות א), לכל אדם יש ימים טובים וימים רעים, ומהי העצה שיוכל לעבור את הימים הרעים בשלום? העצה שאומר שלמה המלך (קהלת ז, יד): "ביום טובה, היה בטוב" ביום שהולך לך טוב, תשתמש עם הטוב, "וביום רעה ראה", בימים הרעים תסתכל, זאת אומרת, צריכים להסתכל חזק בתוך הרע כך בוודאי ימצאו טוב; כשמסתכלים חזק בתוך הקושי רואים שהשם יתברך מלא רחמים והכל בחסד גדול; תחפש את הדברים הטובים, תחפש את השם יתברך בתוך הצרה, אם השם יתברך נתן לי צרה, אני צריך למצוא את השם יתברך בתוך הצרה.

בור ברשות הרבים

מי שכבר התחתן צריך מאוד להיזהר בזה, אפילו שהוא לא שמח צריך לעשות את עצמו שמח. מוהרא"ש מביא בספר אשר בנחל בשם רבי ישראל סלנטר זכר צדיק לברכה: אין לאדם

רשות להסתובב עם פנים בלתי שמחות, כי יש הלכה (בבא קמא
ג:) שאסור לחפור בור ברשות הרבים, ופניו של אדם הם רשות
הרבים כי הרי מסתובבים בין אנשים, ואם מסתובבים בשיברון
רוח זה שובר גם אנשים אחרים, כי כשמסתכלים על אדם שמח
- נהיים שמחים, וכשמסתכלים על בעל מרה שחורה - נהיים
במרה שחורה.

כל הבניין אפוף חרדה

כשבאים הביתה שבורים, שוברים בזה את האשה והילדים,
אפילו את השכנים הוא מפיל בזה שהוא שבור, כמו שרואים
שלפעמים יוצא מישהו עם דמיון שהעולם הולך להיגמר, הוא
אומר את זה לשכן והשכן לשכן אחר, עד שכל הבניין מסתובב
כבר אפוף חרדה.

לחפור מנהרה עד לכביש הראשי

אחת המשפחות שמתגוררות בקריה אמרו להם ההורים:
"תחפור מנהרה מהבית שלך עד לכביש הראשי, אם יצטרכו
לברוח שתוכל לברוח"... ההורים הם אנשים חכמים, אנשים
נורמליים, רק הם נכנסו בחרדה שהעולם הולך להיגמר... הם
אומרים "ככה היה נראה לפני המלחמה", הוא אומר לילדים
שלו לחפור מנהרות תת קרקעיות, שאם יצעקו "לרוץ" יהיה
להיכן לרוץ... נשאלת הקושיה, לאיפה יכולים לרוץ בכביש
הראשי? איך תיסע? באנייה?! ככה זה, אדם מדבר מהדמיונות
שלו ומכניס כל אחד בחור שלו.

תתחיל ללכת

וכשהאדם כבר על העץ, הוא כבר יודע מהעצות של רבינו,
הוא צריך לתת זאת גם לאחרים, כשפוגשים אנשים, תגיד להם:
יהיה טוב, תחפש דברים טובים בחיים שלך, יש לך צרה לך
תבקש מהשם, תפסיק לצעוק מתוך איבוד עשתונות; כזאת
צעקה לא באה מאמונה, תתחיל לעשות, תתחיל ללכת, תתחיל
להיות, תעשה מה שאתה כן יכול.

אפר תחת כפות רגלי הצדיקים

לחפש את הטוב זה אחד מהיסודות בברסלב, זאת התורה של
"אזמרה" (ליקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן רפב), שאדם חייב להסתכל טוב
על השני, ואדם חייב להסתכל טוב על עצמו; ואם אתה לא מוצא
בעצמך טוב - תחזק את עצמך "ברוך השם אני יהודי". רבינו
אמר (חיי מוהר"ן, סימן תקצד) הוא ראה צדיק שהיה כל כך שבור הוא
לא היה מסוגל להתחזק עם שום דבר, אלא הוא התחזק עם מה
שחכמינו זכרונם לברכה אומרים (ראש השנה ז:.) שהרשעים הולכים
להישרף בגיהנם שנים עשר חדשים, לאחר מכן תבוא רוח ותפזר
את אפרם לתוך גן עדן והם יהיו אפר תחת כפות רגלי הצדיקים,
והצדיק התענג בכך "על כל פני לא' כבר לא יהיה נעשה ממני,
לפחות אהיה אפר תחת כפות רגלי הצדיקים".

רואים פה איך היצר הרע רוצה לשבור כל כך בן אדם, הוא
לוקח צדיק וגורם לו לחשוב שהוא כבר רשע, הוא כבר מהרשעים
שהולכים להישרף שנים עשר חדשים בגיהנם... אבל תגיע רוח
ותפזר אפרו לתוך גן עדן, בזה התענג הצדיק, "לא - כבר לא
יהיה ממני, לפחות אהיה אפר תחת כפות רגלי הצדיקים", הוא
התענג עם נקודה קטנה, את זה רוצה רבינו שנעשה, להתענג
עם כל דבר קטן.

לימוד תורה לא יכול להתבטל

זה היצר הרע, הוא מחדיר באדם: "אתה כלום, ממך לא
ישאר כלום, ממך לא יצא כלום", אבל האדם צריך להתחזק,
"אני כן, אני שומר שבת, אני הולך עם זקן ופאות, אני מגיח

תפילין, אני הולך לבית המדרש", שלא לדבר אם לומדים
קצת, "אני לומד קצת גמרא, אני לומד קצת משניות", את
זה אי אפשר לקחת מהאדם, עבירה יכולים לבטל, אם עושים
תשובה העבירה נמחקת, אבל לימוד תורה לא יכול להתבטל
(סוטה כא.), אם למדת משהו, למדת חומש, למדת משניות, למדת
גמרא, זה נשאר. אפילו שאתה לא לומד 'לשמה' - יצטרכו
לזכך את זה, אבל החומש נשאר, המשניות נשארות, הגמרא
נשארת.

אתה בא הביתה - תן חיוך

ברגע שאדם שמח, ממילא הוא חוזר הביתה לאשתו והילדים.
זה לא דבר קשה שיהיה שלום בית, זה לא דבר קשה שיהיה בית
שמח, צריכים רק לעבוד על זה, צריכים לזכור: אתה בא הביתה
- תן חיוך, אתה בא הביתה - תן מילה טובה, אל תתרגז שזה לא
מוכן, וזה לא מוכן, בוא הביתה תן מילים טובות: "מה נשמע?"
"את מצוינת", "את טובה", אלו הן העצות של רבינו הקדוש.

חייבת להיות דרך החוצה

אדם צריך לדעת: "אם נכנסתי בצרה - מוכרח להיות
דרך החוצה" זה בדיוק כמו ילד שהכניס את היד או הראש
בתוך מעקה צר, בין שני ברזלים, הילד מתחיל לצעוק ולבכות,
והאמא לא יודעת מה לעשות, היא נכנסת להיסטריה, היא
מתחילה למשוך את הילד, היא מתקשרת להצלה... אבל אדם
חכם מבין שהבהלה מקשה על השחרור, העצה היא להרגיע את
הילד ולאט לאט לנסות להחליק החוצה, כי אם הוא יכל להיכנס
בין שני הברזלים זה בהכרח גם יכול לצאת, אם זה יכל להחליק
פנימה זה יכול גם להחליק החוצה.

נקלעתי לתסבוכת

כך זה בכל דבר, אם נקלעת לתסבוכת חייבת להיות דרך
החוצה, אתה יודע למה אתה לא מוצא את הדרך החוצה? כי
איבדת עשתונות, כפי שאמר רבינו על האנייה: מלצעוק 'האניה
הולכת להתהפך!' - עם זה אתה לא מועיל כלום, אתה סתם
מכניס את הציבור להיסטריה.

למה שתיתן לעצמך להתייסר במח?

עובר עליך כל כך הרבה, אתה כל כך סחוט, אז תטפס על
העץ, קח את העצות של רבינו. למה אתה נותן לעצמך להתייסר
במח? למה לא תיקח את העצה של התבודדות? לך לפינה,
תפרט את הבעיות שלך להשם יתברך.

סיר לחץ

המוח של אדם הוא כמו סיר לחץ; הוא מכיל חום גבוה
מאוד, הוא מבשל ומבשל וכל החום נשאר בפנים, אם מרשים
לו להתבשל יותר מידי הוא יכול להתפוצץ חס ושלום, זה
יכול להפוך לפצצה מרוב החום שהוא מכיל, כך הוא המוח
של אדם. איך קורה משבר עצבים לא עלינו? כשהמוח מלא
כאב, הוא מתענה בייסורים וכו', עד שזה עובר את גבול
היכולת, הוא מקבל משבר עצבים השם ישמרינו, אם אדם
יפתח קצת כדי לשחרר את החום מהמח, הוא מספר להשם
את הקשיים שלו, הוא אומר: "ריבונו של עולם עזור לי",
"ריבונו של עולם עובר עלי כך וכך", "ריבונו של עולם אני
מרגיש כך", "ריבונו של עולם אני כבר לא יכול לסבול את
צערי", "ריבונו של עזור לי, נכנסתי לבעיה", "ריבונו של
עולם תשמח אותי", "ריבונו של עולם יש לי כאבים פיזיים,
יש לי כאבים נפשיים, יש לי כאבים רוחניים, אני נכשל
בעבירות", כל אחד אומר את מה שהוא עובר - ואז נהיה לו
קל יותר במח, החום כבר יצא.

מה העניין שאדם הולך לדבר עם מישהו כי כשמשיחים את הלב, מבטאים את הכאב שמונח על הלב מרגישים טוב, זאת העצה של רבינו, תאמר את הבעיות שלך להשם.

העצות של הצדיק

זה מה שעשה בן המלך בהיותו ביער, כשהרגיש שהוא כבר הולך למות, הוא כבר שומע את החיות נוהמות, הוא כבר רואה את המות לפני העיניים, הוא עלה על העץ, הוא לקח את העצות של הצדיק, של רבינו הקדוש.

וְשָׁמַע קוֹל הַחַיּוֹת שֶׁשׂוֹאֵגִים בְּרִבְבֵּם בְּבִקְרָה הַסֵּתֶלְל, וְרָאָה וְהִנֵּה הַבְּהֵמוֹת עוֹמְדִים סְמוּכִים אִצְלוֹ! וַיֵּרַד מִן הָאֵילָן וְהִלֵּךְ לְתַפְסָם.

זה בכלל לא הפריע לו

על העץ הוא המשיך לשמוע את הקול של החיות ששואגים כמנהגם, אבל זה בכלל לא הפריע לו, כי כשנמצאים אצל הצדיק הכל מסודר. הבעיה היא רק שבבוקר הוא ראה את הבהמות עומדות לידו, אז הוא ירד מהעץ; זאת הבעיה, כשאדם נמצא בצרה הוא מטפס על עץ, הוא הולך לצדיק, אבל בבוקר כשכבר נהיה לו קצת רגוע, אז הוא מרפה מהעצות של הצדיק, הוא יורד מהעץ.

וּבְרַחֲמוֹ לְהִלֵּךְ. וְהִלֵּךְ אַחֲרֵיהֶם יוֹתֵר, וּבְרַחֲמוֹ יוֹתֵר. וְהָיוּ הַבְּהֵמוֹת מוֹצְאִים שֵׁם אֵיזָה עֲשָׂכִים וְעַמְדוֹ לְרַעוֹת וְלֹאכֵל. וְהָיָה הוֹלֵךְ לְתַפְסָם, וּבְרַחֲמוֹ. וְכֵן הָיָה הוֹלֵךְ אַחֲרֵיהֶם וְהֵם בּוֹרְחִים, הוֹלֵךְ אַחֲרֵיהֶם וְהֵם בּוֹרְחִים, עַד שֶׁכָּא כְּתוּב עָבִי הַיַּעַר מֵאֵד, שֶׁהָיָה שֵׁם הַיּוֹת שְׂאִינָם מְתִירָאִים מֵאֵדָם כִּלְל, כִּי הֵם רְחוּקִים מִן הַיָּשׁוּב. וְשׁוֹב נַעֲשֶׂה לִילָה. וְשָׁמַע קוֹל נְהַמַּת הַחַיּוֹת וְנִתְיָרָא מֵאֵד. וַיֵּרָא וְהִנֵּה עוֹמְדֵי שֵׁם אֵילָן גְּדוֹל מֵאֵד מֵאֵד. וְעָלָה עַל אוֹתוֹ הָאֵילָן.

זה מושך אותו לתוך בעיה יותר עמוקה

זה כל הסיפורי מעשיות שרבינו מספר, כשאדם נמצא בצרה הוא רץ להשם יתברך, הוא רץ לצדיק שיעזור לו עם עצותיו, וכשכבר נהיה לו אור, הבעיות שלו מתחילות להרפות, אז הוא כבר חושב: "זה לא נורא, הרי עכשיו אני לא צריך את העצות של רבינו", והוא עוזב את כל העצות של רבינו, שזה מושך אותו לתוך בעיה יותר עמוקה רחמנא ליצלן.

למה אתה צריך לצוד אנשים?

השם יעזור שאף פעם לא נעזוב את רבינו, שאף פעם לא נרד מהעץ, אלא להיפך, נמשוך עוד אנשים על העץ, שנקרב עוד יהודים להשם יתברך. אנשים שואלים: "למה אתה צריך ללכוד אנשים? למה אתה לא מרוצה שאתה ברסלב ותן לי להיות איפה שאני?" התשובה על זה היא, אני רוצה לתת לך את החיים הטובים שיש לי, אני רוצה לתת לך שתדע שאתה יכול לדבר עם השם, אני רוצה לתת לך את סדר דרך הלימוד, אני רוצה לתת לך את השכל שאתה יכול לחיות עם אשתך, כל כך טוב וכל כך מתוק.

אה, זה דבר נורמלי? ...

מה לצוד? איך לצוד? איפה לצוד? זו מצווה עצומה לעסוק בהפצה, זו מצווה עצומה למשוך עוד יהודים אל העץ, ביום חמישי שעבר העמידו שני בחורים שולחן ברחוב כדי לעשות הפצה, הם הדליקו ניגונים של 'טאנץ מיט אמונה' (- לרקוד עם אמונה) וחילקו גליונות, קונטרסים ודיסקים, עבר שם מישהו ואמר לבחורים: "חבל שאתם עומדים פה בווייליאמסבורג להפצה, זה יזיק לכם לשידוך", הם אמרו לו: "אנחנו כבר חתנים", הוא שאל אותם אם הציבור לוקח את החומר? הם השיבו לו כמה

יפה הציבור לוקח, אנשים מתענגים עם הגליונות והקונטרסים, הוא אומר: "אה, זה דבר נורמלי? אם כך תן לי פה מהדברים האלו, אשתי קוראת את זה" ... וכי מה תשמע בניגונים? שיש בורא עולם, זה מה ששרים שם שוב ושוב, כששומעים ניגון של אמונה - זה מרגיע את האדם, האדם שומע שהשם יעזור לו, הכל יעבור.

ממילא יגיע אלי

העיקר לא לרדת מהעץ, אני אשאר על העץ, אני אמשוך עוד אנשים שיעלו על העץ, בבוקר כשישתפר המצב, לא ארדוף אחר הבהמות; מה שצריך להגיע אלי, ממילא יגיע אלי, ואני לא צריך ללכת לשום מקום, אני לא עוזב את רבינו.

אני מבטיח לך את אותם דברים

אני זוכר כשהתקרבותי לרבינו, נסעתי לאומן על ראש השנה, אמרו לי: "אני מבטיח לך את אותם דברים, אפילו אם לא תיסע לאומן, אני מבטיח לך, אני אוציא אותך משאול תחתית וכו'", אסור להתווכח, אמרתי: "זה לא כמו ששני אנשים מבטיחים לי משהו ואני צריך להחליט למי להאמין, זה לא הבטחה שהולכת להתרחש בעוד שבועים שנה, אני מרגיש כבר עכשיו שרבינו מתקן אותי"; אני לא יכול להסביר מה רבינו נותן לי, אבל נהיה לי טוב בחיים, נהיה לי אור בחיים, אני מרגיש שהשם נמצא איתי, אפילו שדרך ארוכה עוד לפני - בכל זאת אני כבר מרגיש שהשם איתי, שלא לדבר ממה שרבינו מלמד אותנו שיכולים להיות עם השם ביחד עם האשה, אותי הדריכו שהאשה זה רק כשאין ברירה... " מספיק היה, לך כבר לבית המדרש... " אבל מוהרא"ש לימד אותי שיכולים להיות בבית עם האשה ביחד עם השם, להיות דבוק בהשם.

לשבור את הגוף

מקודם למדנו בספר פעולת הצדיק (סימן תתכג) שרבינו אומר: "באמת אין נמצא שום תאוה כלל וכו'", אין שום תאוות, כפי שאומר רבינו (שיחות הר"ן, סימן נא): "מה שייך לומר תאוות? לאכול צריכים - כדי שיהיה כח לעבוד את השם, לישון צריכים - כדי שיוכלו לעבוד את השם, להתחתן צריכים - כדי לעשות את רצון השם, אם כן לא יתכן להגיד על כל הדברים האלה 'תאוות'"; ושוחחנו שיש שני דרכים כיצד לעבוד את השם, יש דרך של לשבור את הגוף, ומצד שני יש דרך של 'תכניס את השם בתוכך'; או שאומרים שלאכול זה 'תאוות אכילה', או שיכולים להכניס את השם: "תודה השם על העוגה הטובה", "תודה השם על הטעם הטוב שאני מרגיש",

"אני מודה לך השם על כל מה שאתה נותן לי", מברכים ברכה ראשונה וברכה אחרונה.

כל אחד יכול לקיים את זה

מה ההבדל בין שתי הדרכים האלו? את הדרך הראשונה היה לצדיקים שיכלו לקיים את זה, אנשים בודדים בדור יכלו לפרוש לגמרי; לעומת זאת הדרך השנייה היא דרך שמחה, שכל אחד יכול לעשות אותה.

השם יתברך יעזור שנציית לרבינו כך יהיו לנו חיים יפים, אמן.

לאחר מכן שר ראש הישיבה שליט"א את הניגון: "שבת קדשינו, מחמד עינינו, מאיר עינינו, בזכות רבינו. אשרינו אשרינו, מה טוב חלקינו, שזכינו להתקרב לרבינו".

ואת הניגון עם המילים: "שירו לו זמרו לו שיחו בכל נפלאותיו".